

– sillä itsemme näkeminen selkeästi on viisauden alku.

Kun teemme niin, armelias Jumalamme taluttaa meitä kädestä ja meitä vahvistetaan ja siunataan korkeudesta.¹⁴

Rakkaat ystävieni, ensimmäinen askel tällä ihmeellisellä ja tyydytystä tuottavalla todellisen opetuslapseuden polulla alkaa sillä, että me esitämme itsellemme tämän yksinkertaisen kysymyksen:

”Herra, en kai se ole minä?”

Tästä todistan ja jätän teille siunauksen Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Matt. 26:21–22, kursivointi lisätty.
2. Matt. 7:3, 5.
3. Ks. Errol Morris, ”The Anosognosic’s Dilemma: Something’s Wrong but You’ll Never Know What It Is”, *New York Times*, 20. kesäkuuta 2010; opinionator.blogs.nytimes.com/2010/06/20/the-anosognosic-dilemma-1.
4. Ks. Justin Kruger ja David Dunning, ”Unskilled and Unaware of It: How Difficulties in Recognizing One’s Own Incompetence Lead to Inflated Self-Assessments”, *Journal of Personality and Social Psychology*, joulukuuta 1999, s. 1121–1134. ”Neljässä tutkimuksessa kirjoittajat saivat selville, että osallistujat, jotka saivat alhaisimman neljänneksen pisteet huumoria, kielioppia ja logiikkaa testaavissa kokeissa, arvioivat testituloksensa ja kykynsä huomattavasti suorituksiaan korkeammiksi. Vaikka heidän testituloksensa oli parempi kuin 12 prosentilla osallistujista, he arvioivat tuloksensa olevan parempi kuin 62 prosentilla osallistujista.” (Tiivistelmästä osoitteessa psycnet.apa.org/?fa=main.doiLanding&doi=10.1037/0022-3514.77.6.1121.)
5. Ks. Marshall Goldsmith, *What Got You Here Won’t Get You There*, 2007, luku 3. Tutkija pyysi kolmea osakasta arvioimaan oman panoksensa yrityksen menestyksessä. Heidän itse arvioimansa panokset kohosivat 150 prosenttiin.
6. 1. Tim. 1:11.
7. 2. Kor. 4:4.
8. Luuk. 12:34.
9. Ks. Ef. 3:18.
10. OL 4:6.
11. Ks. Alma 17:11.
12. Ks. Et. 12:27.
13. Jaak. 4:6, 10.
14. Ks. OL 1:28.

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Valmistava pappeus

Pappeudenhaltijoiden valmistamisessa ”näytä minulle” merkitsee enemmän kuin ”kerro minulle”.

Olen kiitollinen siitä, että saan olla yhdessä teidän kanssanne, joilla on Jumalan pappeus.

Tämä joukko ulottuu ympäri maailman. Olen kiitollinen uskostanne, palvelustanne ja rukouksistanne.

Sanomani tänä iltana koskee Aaronin pappeutta. Se on tarkoitettu myös kaikille meille, jotka autamme Herran lupauksen täyttymisessä niiden kohdalla, joilla on se, mitä pyhissä kirjoituksissa kuvaillaan ”vähäisemmäksi pappeudeksi”¹. Sitä nimitetään myös valmistavaksi pappeudeksi. Juuri tuosta suurenmoisesta valmistautumisesta aion tänä iltana puhua.

Herran suunnitelma työnsä toteuttamiseksi on täynnään valmistautumista. Hän valmisti maapallon meille, jotta kokisimme kuolevaisuuden koettelemuksia ja mahdollisuuksia. Kun olemme täällä, olemme tilassa, jota pyhissä kirjoituksissa nimitetään ”valmistautumistilaksi”².

Profeetta Alma kuvaili sitä, miten ratkaisevan tärkeää on tuo valmistautuminen iankaikkiseen elämään, jossa me voimme elää ikuisesti perheissä Isän Jumalan ja Jeesuksen Kristuksen kanssa.

Hän selitti valmistautumisen välttämättömyyden tällä tavalla: ”Ja me näemme, että kuolema tulee ihmissuvun osaksi, eli se kuolema,

josta Amulek on puhunut ja joka on ajallinen kuolema; mutta ihmiselle suotiin aika, jonka kuluessa hän voi tehdä parannuksen; sen tähden tästä elämästä tuli koetustila, aika valmistautua kohtaamaan Jumala, aika valmistautua siihen loputtomaan tilaan, josta olemme puhuneet ja joka on kuolleiden ylösnousemuksen jälkeen.”³

Aivan kuten sen ajan, joka meille on annettu elää kuolevaisuudessa, on tarkoitus valmistaa meitä kohtaamaan Jumala, niin se aika, joka meille

annetaan palvelu Aaronin pappeudessa, on tilaisuus valmistautua oppimaan, kuinka auttaa muita ratkaisevan tärkeällä tavalla. Aivan kuten Herra suo apua, jota me tarvitsemme selviytyäksemme kuolevaisuuden koetuksesta, Hän myös lähettää meille apua valmistautumisessamme pappeuteen.

Sanomani on tarkoitettu yhtä lailla niille, jotka Herra lähettää auttamaan Aaronin pappeuden haltijoiden valmistamisessa, kuin niille, joilla on Aaronin pappeus. Puhun isille. Puhun piispoille. Ja puhun niille Melkisedekin pappeuden haltijoille, joille on uskottu tehtävä olla valmistavan pappeuden nuorten miesten tovereita ja opettajia.

Puhun ylistäen ja kiittäen monia teistä ympäri maailman ja kautta ajan.

Laiminlöisin velvollisuuteni, ellen puhuisi nuoruuteni seurakunnanjohtajasta ja piispasta. Minusta tuli diakoni 12-vuotiaana pienessä lähetysseurakunnassa Yhdysvaltain itäosissa. Seurakunta oli niin pieni, että isoveljeni ja minä olimme sen ainoat Aaronin pappeuden haltijat, kunnes isäni, joka oli seurakunnanjohtaja, kutsui erään keski-ikäisen miehen liittymään kirkkoon.

Tuo uusi käännynnäinen sai Aaronin pappeuden ja sen myötä kutsun pitää huolta Aaronin pappeuden haltijoista. Muistan sen yhä kuin eilispäivän. Muistan vieläkin kauniit syksyn lehdet, kun tuo uusi käännynnäinen lähti veljeni ja minun seurassa tekemään jotakin erään lesken avuksi.

En muista, mikä se tehtävä oli, mutta muistan, kuinka tunsin, että pappeuden voima liittyi sen tekemiseen, mitä – kuten myöhemmin sain tietää Herran sanoneen – meidän kaikkien täytyy tehdä saadaksemme syntimme anteeksi ja valmistautuaksemme näin kohtaamaan Hänet.

Kun nyt muistelen sitä, tunnen kiitollisuutta sitä seurakunnanjohtajaa kohtaan, joka kutsui uuden käännynnäisen auttamaan Herraa valmistamaan kahta poikaa, jotka vuorostaan olisivat jonakin päivänä piispoja, joiden tehtävänä olisi pitää huolta köyhistä ja apua tarvitsevista ja myös johtaa valmistavaa pappeutta.

Olin edelleen diakoni, kun perheemme muutti suureen vaarnaseurakuntaan Utahissa. Se oli ensimmäinen kerta, kun tunsin Aaronin pappeuden täyden koorumin voiman. Itse asiassa se oli ensimmäinen kerta, kun näin täyden koorumin. Ja myöhemmin sain ensimmäisen kerran tuntea piispan johtaman pappien koorumin voiman ja siunauksen.

Piispa kutsui minut ensimmäiseksi apulaisekseen pappien koorumissa. Muistan, että hän itse opetti koorumia – vaikka hän oli kiireinen ja vaikka oli muita lahjakkaita miehiä, joita hän olisi voinut kutsua opettamaan meitä. Hän oli asettanut luokkahuoneen tuolit piiriin. Hän pani minut istumaan oikealla puolellaan olevaan tuoliin.

Katsoin hänen vierestään, kun hän opetti. Aika ajoin hän katsoi huolellisesti kirjoitettuja muistiinpanoja, jotka

olivat pienessä nahkakansiossa hänen polvellaan, sekä kuluneita ja merkitettyjä pyhiä kirjoituksia, jotka hänellä oli avoinna toisella polvella. Muistan, miten innoissani olin, kun hän kertoi Danielin kirjan rohkeutta osoittavista tapahtumista ja todistuksestaan Vapahtajasta, Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta.

Tulen aina muistamaan, kuinka Herra kutsuu huolellisesti valittuja tovereita pappeudenhaltijoilleen, joita valmistetaan.

Piispallani oli voimallisia neuvonantajia, ja syistä, joita en silloin ymmärtänyt, hän useammin kuin kerran soitti minulle kotiin ja sanoi: ”Hal, minä tarvitsen sinut toverikseni muutamille käynneille.” Kerran hän otti minut mukaansa erään sellaisen lesken kotiin, joka asui yksin ja jolla ei ollut talossa lainkaan ruokaa. Kotimatalla hän pysäytti autonsa, avasi pyhät kirjoituksensa ja kertoi minulle, miksi hän oli kohdellut tätä leskeä aivan kuin tällä olisi ollut voima paitsi pitää huolta itsestään myös joskus tulevaisuudessa kyetä auttamaan muita.

Erään toisen kerran kävimme katsomassa miestä, joka oli ollut kauan poissa kirkosta. Piispani kutsui häntä takaisin pyhien joukkoon. Tunsin piispani rakastavan jotakuta, joka vaikutti minusta epämiellyttävältä ja kapinalliselta viholliselta.

Sitten kerran kävimme kodissa, jossa alkoholistivanhemmat lähettivät kaksi pikkutyttöään ovelle meitä vastaan. Pikkutyötöt sanoivat verkkooven läpi, että heidän äitinsä ja isänsä olivat nukkumassa. Piispa jutteli tyttöjen kanssa hymyillen sekä kehuen heidän hyvyttään ja urheuttaan minun mielestäni ainakin kymmenen minuuttia. Kun kävelin pois hänen vierellään, hän sanoi hiljaa: ”Se oli hyvä hetki. Nuo pienet tytöt eivät koskaan unohda, että me kävimme.”

Kaksi niistä siunauksista, joita vanhempi pappeustoveri voi antaa, ovat luottamus ja esimerkki huolenpidosta. Näin sen, kun poikani sai kotiopetustoverin, jolla oli huomattavasti enemmän kokemusta pappeudesta kuin pojallani oli. Poikani vanhempi toveri oli ollut kahteen otteeseen lähetysohjaaja ja oli palvellut muissa johtotehtävissä.

Ennen kuin heidän oli määrä käydä yhden heidän kotiopetuspiirissään olevan perheen luona, tuo kokenut pappeusjohtaja pyysi saada puhua poikani kanssa kotonamme etukäteen. He antoivat minun kuunnella. Vanhempi toveri aloitti rukouksella, jossa hän pyysi apua. Sitten hän sanoi pojalleni jotakin tämäläistä: ”Mielestäni meidän pitäisi opettaa oppiaihe, joka kuulostaa tästä perheestä kutsulta parannukseen. Minusta tuntuu, etteivät he ota sitä kovin hyvin vastaan minulta. He ottaisivat varmaan sanoman paremmin vastaan sinulta. Mitä mieltä olet siitä?”

Muistan kauhun poikani silmissä. Voin vieläkin tuntea tuon onnellisen hetken, kun poikani otti vastaan luottamustehtävän.

Ei ollut sattumaa, että piispa teki heistä toveriparin. Huolellisesti valmistautumalla tuo vanhempi toveri oli saanut tietää sen perheen tuntemuksista, jota he olivat menossa opettamaan. Innoituksen avulla hän tunsi, että hänen tuli asettua taka-alalle ja antaa kokemattomalle nuorelle luottamustehtävä kutsua Jumalan vanhempia lapsia parannukseen ja turvaan.

En tiedä, mitä heidän käynnistään seurasi, mutta sen tiedän, että piispa, Melkisedekin pappeuden haltija ja Herra valmistivat poikaa olemaan pappeudenhaltija ja jonakin päivänä piispa.

Tällaiset menestyskertomukset pappeudenhaltijoiden valmistamisesta

ovat tuttuja teille, koska olette nähneet ja kokeneet niitä omassa elämässänne. Olette tunteneet ja olleet sellaisia piispoja, tovereita ja isiä. Olette nähneet Herran käden valmistautuessaan pappeusvelvollisuuksiin, joiden Hän tiesi odottavan teitä.

Kaikilla meillä pappeudenhaltijoilla on velvoite auttaa Herraa valmistamaan muita. On muutamia asioita, joita voimme tehdä ja joilla voi olla eniten merkitystä. Kun opetamme oppia, niin sanojammekin voimallisempi on meidän esimerkkinne opin mukaan elämisestä.

Tärkeintä pappeuden palvelutyössä on kutsua ihmisiä tulemaan Kristuksen luokse siten, että he uskovat, tekevät parannuksen, menevät kasteelle ja vastaanottavat Pyhän Hengen. Esimerkiksi presidentti Thomas S. Monson on pitänyt sydäntä sykähdyttävistä saarnoista kaikista noista opeista. Mutta se, mitä tiedän hänen tehneen kirkon jäsenten, lähetyssaarnaajien ja ystävien kanssa, kun hän johti Toronton lähetyskenttää, kannustaa minua toimimaan.

Pappeudenhaltijoiden valmistamisessa ”näytä minulle” merkitsee enemmän kuin ”kerro minulle”.

Siksi pyhät kirjoitukset ovat niin tärkeitä valmistaessaan meitä pappeudessa. Ne ovat täynnä esimerkkejä. Minusta tuntuu kuin näkisin Alman noudattavan enkelin käskyä ja kiiruhtavan sitten takaisin opettamaan Ammonihan jumalattomia ihmisiä, jotka olivat torjuneet hänet.⁴ Voin tuntea vankisellin kylmyyden, kun Jumala käski profeetta Josephia olemaan rohkea ja lupasi pitää hänestä huolta.⁵ Kun pidämme nuo pyhien kirjoitusten kuvat mielesämme, me voimme valmistautua osoittamaan kestävyttä palvelutyösämme, kun se tuntuu vaikealta.

Isä, piispa tai vanhempi kotiopetustoveri, joka osoittaa luottavansa nuoreen pappeudenhaltijaan, voi muuttaa tämän elämän. Eräs kahdenkertainen apostolin koorumin jäsen pyysi kerran isääni kirjoittamaan tutkielman tieteestä ja uskonnosta. Isäni oli kuuluisa tiedemies ja uskollinen pappeudenhaltija. Mutta muistan yhä

sen hetken, kun hän ojensi minulle sen kirjoittamansa tutkielman ja sanoi: ”Kas tässä. Ennen kuin lähetän tämän kahdentoista koorumille, haluan, että luet sen. Sinä tiedät, onko se oikeaa oppia.” Hän oli 32 vuotta vanhempi kuin minä ja suunnattoman paljon viisaampi ja älykkäämpi.

Tuo suurenmoisen isän ja pappeudenhaltijan osoittama luottamus vahvistaa minua yhä. Tiesin, ettei hänen luottamuksensa kohdistunut minuun vaan siihen, että Jumala voisi kertoa ja kertoisikin minulle, mikä oli totta. Te kokeneet toverit voitte suoda siunausta nuorelle pappeudenhaltijalle hänen valmistautumisessaan aina silloin kun voitte osoittaa häntä kohtaan sellaista luottamusta. Se auttaa häntä itse turvaamaan innoituksen lempeään tunteeseen, joka tulee, kun hän jonakin päivänä asettaa kätensä sinetöidäkseen siunauksen jonkun sellaisen lapsen parantamiseksi, jonka lääkärit sanovat kuolevan. Tuo luottamus on auttanut minua useammin kuin kerran.

Se, miten onnistumme valmistamaan muita pappeudessa, on verrannollista siihen, kuinka paljon rakastamme heitä. Se pitää erityisesti paikkansa silloin kun meidän täytyy oikaista heitä. Ajatelkaa hetkeä, jolloin Aaronin pappeuden haltija ehkäpä sakramenttipöydän ääressä tekee virheen suorittaessaan toimituksen. Kyse on vakavasta asiasta. Joskus virhe vaatii julkista oikaisua, mikä saattaa

aiheuttaa mielipahaa, nöyryytyksen tai jopa torjutuksi tulemisen tunteen.

Muistakaa Herran neuvo: ”Nuhdellen vakavasti ajallansa, kun Pyhä Henki kehottaa; ja osoittaen sen jälkeen suurempaa rakkautta sitä kohtaan, jota olet nuhdellut, jottei hän pidä sinua vihollisenaan.”⁶

Sanalla *suurempaa* on erityinen merkitys pappeudenhaltijoiden valmistamisessa silloin kun he tarvitsevat oikaisua. Sanaan sisältyy ajatus suuremmasta rakkaudesta kuin se, joka on jo olemassa. Kyse on sen suuremman rakkauden osoittamisesta. Ne teistä, jotka valmistavat pappeudenhaltijoita, näkevät varmasti heidän tekevän virheitä. Ennen kuin he ottavat vastaan oikaisunne, heidän on täytynyt saada tuntee rakkauttanne varhain ja vakaasti. Heidän on täytynyt tuntee vilpittömän kiitoksenne, ennen kuin he hyväksyvät oikaisunne.

Herra itse arvosti vähäisemmän pappeuden haltijoita tavalla, joka osoittaa kunnioitusta heidän mahdollisuuksiaan kohtaan ja heidän arvoaan Hänelle. Kuunnelkaa näitä Johannes Kastajan sanoja, kun Aaronin pappeus palautettiin: ”Teille, palvelustovereilleni, minä Messiaan nimessä annan Aaronin pappeuden, joka pitää hallussaan enkelien palveluksen ja parannuksen evankeliumin sekä syntien anteeksisaamiseksi suoritettavan upotuskasteen avaimet; eikä tätä enää milloinkaan oteta pois maan päältä,

kunnes Leevin pojat uhraavat jälleen uhrin Herralle vanhurskaasti.”⁷

Aaronin pappeus on lisäys suurempaan Melkisedekin pappeuteen.⁸ Kummankin pappeuden johtajana kirkon presidentti johtaa myös valmistavaa pappeutta. Hänen vuosien varrella esittämänsä sanomat pelastamaan lähtemisestä sopivat täydellisesti tehtävään viedä parannuksen ja kasteen evankeliumi muiden elämään.

Diakonien, opettajien ja pappien koorumit pitävät säännöllisesti neuvoa tuodakseen koorumin jokaisen jäsenen Herran luokse. Koorumien johtokunnat antavat jäsenille tehtäviä auttaa muita uskossa ja rakkaudessa. Diakonit jakavat sakramentin kunnioittavasti ja uskoen, että kun jäsenet nauttivat nuo pyhät vertauskuvat, he tuntevat sovituksen vaikutuksen ja päättävät pitää käskyt.

Opettajat ja papit rukoilevat toverinsa kanssa täyttääkseen tehtävänsä valvoa kirkkoa henkilö henkilöltä. Ja nuo toveriparit rukoilevat yhdessä saadessaan tietää perheenpäiden tarpeista ja toiveista. Kun he tekevät niin, he valmistautuvat siihen suureen päivään, jolloin he ovat isiä ja johtavat uskossa omaa perhettään.

Minä todistan, että kaikki ne, jotka palvelevat yhdessä pappeudessa, valmistavat kansaa siihen, kun Herra tulee kirkkoonsa. Isä Jumala elää. Tiedän – minä tiedän – että Jeesus on Kristus ja että Hän rakastaa meitä. Presidentti Thomas S. Monson on Herran elävä profeetta. Tästä todistan Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. OL 84:26, 30; 107:14.
2. Ks. Alma 42:10, 13.
3. Alma 12:24.
4. Ks. Alma 8:14–18.
5. Ks. OL 122:9.
6. OL 121:43.
7. OL 13:1.
8. Ks. OL 107:14.

